

DIACONIA CHRISTI 51 (2016), NR 1–2

Ukazujący się w trzech językach (niemieckim, angielskim i hiszpańskim) półrocznik o tym tytule wydawany jest od 50 lat w Rottenburgu przez Międzynarodowe Centrum Diakonatu. Tegoroczny podwójny numer w całości poświęcony został obchodom 50 rocznicy powstania Międzynarodowego Centrum Diakonatu, a także rocznicy przywrócenia pół wieku temu posługi diakona stałego w Kościele przez Sobór Watykański II. Kilkudniowe uroczystości obyły się z tej okazji w Rzymie i Asyżu (21–25 X 2015 r.).

Po wprowadzeniu przez prezesa Centrum, diakona prof. Klause Kislinga (s. 4–15), zamieszczono słowa powitania papieża Franciszka (s. 16–18), który wyraził najpierw radość z przybycia na obchody jubileuszowe ponad 600 diakonów z 35 krajów, a następnie podkreślił — powołując się na słowa papieża Pawła VI (25 X 1965 r.) — że „opatrnościową decyzję przywrócenia diakonatu stałego Sobór Watykański II podjął z natchnienia Ducha Świętego”, dlatego diakoni winni być ambasadorami Chrystusa – Sługi i towarzyszyć potrzebującym na całym świecie.

Kolejno zostały zamieszczone pozdrowienia: kard. Oscara Rodriguez Maradiagi — byłego przewodniczącego *Caritas Internationali*, a obecnie koordynatora prac Rady Kardynałów (s. 19–21); bpa Gerarda Fürsta — protektora Międzynarodowego Centrum Diakonatu (s. 22–27); diakonisy Ulrika Kellner — przedstawicielki protestanckiego Światowego Zrzeszenia *Diakonia* (s. 28–30); prof. Skaidrite Anny Gūtmane — przedstawicielki Kościoła prawosławnego (s. 34–45); ks. Nico Dal Molina — przedstawiciela Konferencji Episkopatu Włoch, dyrektora ds. Posług Kościelnych (s. 46–51); powitanie przez prezesa K. Kislinga prefekta Kongregacji ds. Duchowieństwa kard. Bernardino Stelli (s. 52–57).

Ze Mszy św. otwarcia kongresu został zamieszczony tekst homilii wygłoszonej przez kard. B. Stellę — prefekta Kongregacji ds. Duchowieństwa, w kościele *Fraterna Domus* 22 października 2015 r., we wspomnienie św. Jana Pawła II (s. 55–63). W homilii kardynał, przytaczając wypowiedzi św. Jana Pawła II i papieża Franciszka, tłumaczył, na czym polega we współczesnym świecie „sakramentalna łaska święceń diakonatu” (KK 29), kładąc nacisk przede wszystkim na posługę charytatywną.

Czasopismo następnie zamieszcza teksty przemówień i konferencji wygłoszonych podczas dwudniowego kongresu. Do ciekawszych można zaliczyć głos abpa Anuara Battisti z Brazylii o roli diakona stałego w najbliższej przyszłości (s. 64–69) oraz litewskiego wikariusza generalnego (Wilno) o misyjnej posłudze diakonów we współczesnym Kościele (s. 70–81).

Przed wyjazdem do Asyżu uczestnicy mogli wysłuchać dłuższego wykładu prof. Leonharda Lehmana z franciszkańskiego Uniwersytetu *San Antonio* w Rzymie: *Franciscus — ein Aussteiger seiner Zeit* (s. 91–122), w którym mowa była o św.

Franciszku, jego czasach i wzorze w posłudze diakona. Autor uzasadnia fakt, że św. Franciszek był diakonem, mimo iż nie zachowały się dokumenty udzielonych świeceń, ale mówią o tym najstarsze przekazy hagiograficzne i ikonograficzne, które wyraźnie potwierdzają diakonat świętego.

Godny uwagi jest również artykuł, przydatny z okazji 500-lecia reformacji, poruszający problem „diakoni” w rozumieniu Marcina Lutera i luteran, autorstwa prof. Esko Ryökäs z Finlandii (s. 123–140).

Interesujące opracowanie na temat wzajemnych relacji diakonatu i małżeństwa przedstawiła Montserrat Martinez Deschamps — żona diakona, matka 4 dzieci i 8 wnuków, nauczycielka z Barcelony, w artykule: *Ehe und Diakonat, eine einzigartige und bereichernde Verbindung* (s. 158–185). Jest także autorką obszerniejszej książki: *Matrimonio y diaconado en la Iglesia de comunión* (2007). Na wstępie artykułu autorka stwierdza, że od czasu soborowego przywrócenia stałego diakonatu zostało wyświęconych 42 tys. mężczyzn, z tego 93% żonaty, co oznacza, że 40 tys. kobiet zgodziło się na wspólne życie i wspieranie posługi diakona swojego męża. Stwierdziła, że godzenie się na taką wspólnotę nie jest łatwą drogą życiową, ale jest ona równocześnie wielkim darem Bożym, który wyzwala jednak nowe możliwości i wyzwania. Oboje czerpią moc z sakramentu małżeństwa i sakramentu święceń. Autorka widzi także problemy w pełnieniu posługi przez żonatyh diakonów. Dla biskupa trudniej dysponować takim duchownym niż celibatariuszem, zwłaszcza ze względu na rodzinę i wykonywany cywilny zawód. Ponadto praca zawodowa sprawia często, że wykonywana posługa diakona stałego staje się jedynie jakimś ozdobnikiem, a nie zauważalną działalnością duszpasterską. Z drugiej strony, jeśli obok pracy zawodowej poświęci się duszpasterstwu, to nie będzie miał czasu na zajęcie się własną rodziną i całą odpowiedzialność spadnie na małżonkę. Może to rodzić problemy, zwłaszcza gdy dzieci są jeszcze małe i w wieku szkolnym. Dlatego władza kościelna musi do każdego przypadku podejść indywidualnie i razem z obojgą małżonkami szukać najlepszego rozwiązania. Te przejściowe często trudności nie niszczą jednak duchowych korzyści i wzajemnego ubogacania się, jakie daje wspólnie przeżywane małżeństwo i diakonat.

W omawianym numerze czasopisma znajdują się również opisy życia diakonów stałych i ich wykonywanej posługi w Indiach (Gilbert de Lima, Bombaj, s. 186–191) oraz w Hong Kongu (Edwin Ng, Dominc Chan Chi Ming, s. 192–207).

Ks. Helmut Jan Sobeczko